

Dictamen en relació amb la consulta formulada per un Ajuntament sobre la utilització de les dades del padró, del cadastre i d'empreses de subministrament per a la detecció d'habitatges buits

Es presenta davant l'Autoritat Catalana de Protecció de Dades un escrit de l'Ajuntament, en què explica que l'Ajuntament disposa de competències en matèria d'habitatge (Àrea de Drets Socials), i que la Regidoria d'Habitatge vol iniciar una *“política de foment del lloguer i especialment en la detecció d'habitatges buits, en base a la Llei 4/2016, del 23 de desembre, de Mesures de protecció del dret a l'habitatge i la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del Dret a l'habitatge.”*

En aquest context, l'Ajuntament planteja les següents qüestions:

“1. L'ajuntament pot demanar directament a les concessionàries d'aigua, llum, gas, etc. de forma genèrica un llistat de consums que es puguin considerar anormalment baixos per sota del llindar establert, sense el consentiment exprés de les persones afectades.

2. L'ajuntament pot tractar i creuar les dades municipals del padró d'habitants i/o del cadastre, a l'objecte d'identificar els habitatges on no consta ningú empadronat i els seus propietaris.

3. L'ajuntament pot adreçar-se a les persones propietàries, amb posterioritat, amb la finalitat d'oferir les mesures per a fomentar l'ocupació de l'habitatge buit o d'advertir de possibles sancions.”

Analitzada la petició, que no s'acompanya de cap altra documentació, vista la normativa vigent aplicable, i l'informe de l'Assessoria Jurídica, es dictamina el següent.

I

(...)

II

Des de la perspectiva del dret a la protecció de dades personals, cal partir de la base que la Llei orgànica 15/1999, de 13 de desembre, de protecció de dades de caràcter personal (LOPD), té per objecte la protecció de les dades de caràcter personal, enteses com qualsevol informació referent a persones físiques identificades o identificables (article 3.a) de l'LOPD).

D'entrada convé puntualitzar que, en sí mateixa, la informació sobre el consum d'aigua, gas o electricitat en un determinat habitatge, no sempre constitueix una dada personal (art. 3.a) LOPD) sotmesa als principis i obligacions de l'LOPD. Per exemple, la informació relativa als consums d'un habitatge desocupat que sigui propietat d'una persona jurídica, si no es pot associar o relacionar sense esforços desproporcionats

amb persones físiques identificades o identificables, no seria, en principi, una informació personal protegida per la normativa de protecció de dades (art. 2.2 Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre, que aprova el Reglament de desplegament de la LOPD (en endavant, RLOPD). Per tant, pel que fa a la informació relativa a persones jurídiques, que són propietàries dels habitatges o titulars del contracte de subministrament, aquesta no queda protegida per l'LOPD, sens perjudici que pugui quedar protegida per altra normativa.

En canvi, la informació sobre consums d'aigua, gas i electricitat en un habitatge, que pugui referir-se directa o indirectament a persones físiques (propietaris, llogaters...), de què disposen les companyies subministradores de serveis com a responsables (article 3.d) LOPD) o, si escau, com a encarregats del tractament (art. 3.g) LOPD) per compte de l'Ajuntament (com en el cas del subministrament d'aigua, que és un servei públic de prestació municipal –arts. 66.3.l) i 67.a) Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya, aprovat per Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril), són dades de caràcter personal que queden protegides per l'LOPD.

Per altra banda, l'article 16.2 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local (LBRL), estableix que la inscripció en el padró municipal contindrà com a obligatòries les dades següents: nom i cognoms, sexe, domicili habitual, nacionalitat, data i lloc de naixement, número del document d'identitat (o, pels estrangers, la tarja de residència o número del document acreditatiu de la seva identitat), certificat o títol escolar o acadèmic, i, finalment, aquelles dades que puguin ésser necessàries per a l'elaboració dels censos electorals, sempre que es respectin els drets fonamentals. Per tant, la informació que conté el padró és informació personal protegida per l'LOPD.

Dit això, qualsevol tractament (article 3.c) LOPD) que es dugui a terme de les dades de persones físiques en relació amb la gestió d'habitatges del municipi (dades de les persones físiques que puguin ser propietàries o arrendatàries dels habitatges), ha de respectar els principis i garanties de la normativa de protecció de dades personals (LOPD, i Reial decret 1720/2007, de 21 de desembre, pel qual s'aprova el Reglament de desenvolupament de l'LOPD –RLOPD-, així com el Reglament (UE) 2016/679, de 27 d'abril, general de protecció de dades (RGPD), en vigor des del 25 de maig de 2016, i que serà aplicable a partir del 25 de maig de 2018 (article 99 RGPD).

III

L'Ajuntament pregunta si *“pot demanar directament a les concessionàries d'aigua, llum, gas, etc. de forma genèrica un llistat de consums que es puguin considerar anormalment baixos per sota del llindar establert, sense el consentiment exprés de les persones afectades.”*

La comunicació de dades personals (art. 3.i) LOPD) per part de les empreses subministradores, com a responsables, a l'Ajuntament, com a cessionari, haurà de sotmetre's al règim previst a l'article 11 de l'LOPD, segons el qual:

- “1. Les dades de caràcter personal objecte del tractament només poden ser comunicades a un tercer per al compliment de finalitats directament relacionades amb les funcions legítimes del cedent i del cessionari amb el consentiment previ de l'interessat.*
 - 2. El consentiment que exigeix l'apartat anterior no és necessari:*
 - a) Quan la cessió està autoritzada en una llei.*
- (...)”*

Per tant, cal examinar la normativa aplicable per determinar si concorre una habilitació legal suficient per comunicar dades a l'Ajuntament, a manca de consentiment dels afectats (art. 3.e) LOPD).

La consulta vincula la finalitat de la comunicació de dades sobre consum de subministraments d'aigua, gas i electricitat, a les previsions de la Llei 4/2016, del 23 de desembre, de mesures de protecció del dret a l'habitatge de les persones en risc d'exclusió social (LMPDH), i de la Llei 18/2007, de 28 de desembre, del dret a l'habitatge (LDH).

Per tal de situar l'objecte de la consulta, cal fer notar que l'LDH té per objecte regular el dret a l'habitatge, entès com el dret de tota persona a accedir a un habitatge digne que sigui adequat, en les diverses etapes de la vida de cadascú, a la situació familiar, econòmica i social i a la capacitat funcional (article 1). Aquesta llei, modificada per l'LMPDH, articula una sèrie d'actuacions per part de les administracions públiques, en relació amb el dret a l'habitatge, que poden comportar el tractament d'informació personal (propietaris, llogaters, persones afectades, etc).

L'LMPDH té per objecte l'adopció de mesures de protecció del dret a l'habitatge i serveis socials, i regular els procediments extrajudicials de resolució de conflictes derivats de les relacions de consum, amb relació a les persones físiques residents a Catalunya que es troben en situació d'exclusió residencial o que estan en risc de trobar-s'hi (art. 1.1).

Fem notar que la legislació citada preveu diverses mesures relacionades amb les polítiques d'habitatge, com ara un procediment d'expropiació temporal per a augmentar el parc social d'habitatges assequibles de lloguer (art. 15 LMPDH). Ara bé, tal i com explicita l'article 15.2.b) de la LMPDH, és requisit per aplicar aquest mecanisme que *"els habitatges estiguin inscrits en el Registre d'habitatges buits i habitatges ocupats sense títol habilitant, o siguin susceptibles d'estar-hi inscrits (...)."*

Per tant, sobre el flux informatiu de la informació continguda en el dit Registre (creat per disposició addicional Vint-i-quatrena de la LDH), caldrà estar a les corresponents previsions normatives.

També fem notar que la consulta fa referència, entre d'altres, al Dictamen CNS 74/2016, en el qual -com en el Dictamen CNS 64/2016-, s'analitzava el flux informatiu derivat de les mesures per a evitar la pobresa energètica, en aplicació de l'article 6 de la Llei 24/2015, del 29 de juliol, de mesures urgents per a afrontar l'emergència en l'àmbit de l'habitatge i la pobresa energètica, en concret, la comunicació d'informació sobre consums d'aigua, gas o electricitat per part de les empreses subministradores, per a la realització de l'informe previst a l'article 6.4 de la Llei 24/2015.

No sembla, per la informació aportada, que la consulta s'estigui referint al flux informatiu derivat d'aquestes previsions normatives sobre pobresa energètica.

Per la informació aportada, la consulta s'estaria referint al flux informatiu que es pot derivar de les previsions sobre polítiques de foment del lloguer d'habitatges buits o permanentment desocupats (arts. 41 i 42 LDH), qüestió que analitzarem en aquest dictamen.

Per tant, situat l'objecte d'aquest dictamen, als efectes que interessin, cal analitzar les previsions de l'article 42 de l'LDH, segons el qual:

*"1. La Generalitat, **en coordinació amb les administracions locals**, ha d'impulsar **polítiques de foment** per a potenciar la incorporació al mercat, **preferentment de***

lloguer, dels habitatges buits o permanentment desocupats. Amb aquesta finalitat, ha de vetllar per a evitar situacions de desocupació permanent d'habitatges i ha d'aprovar els programes d'inspecció corresponents.

2. S'han de donar garanties als propietaris dels habitatges buits o permanentment desocupats sobre el cobrament de les rendes i la reparació de desperfectes.

3. S'han d'impulsar polítiques de foment de la rehabilitació dels habitatges (...).

4. Els habitatges buits o permanentment desocupats es poden cedir a l'Administració pública perquè els gestioni en règim de lloguer. En contrapartida, s'ha de fer un pacte relatiu al cobrament i a les altres condicions de la cessió, dins de programes específicament destinats a aquesta finalitat en els plans d'habitatge.

5. L'Administració pot adoptar mesures altres que les que estableixen els apartats de l'1 al 4, entre les quals les de caràcter fiscal, amb els mateixos objectius d'incentivar l'ocupació dels habitatges i penalitzar-ne la desocupació injustificada.”

La pròpia LDH articula un procediment de control i d'actuació sobre els habitatges desocupats que les administracions públiques han de seguir, i que condiona el flux d'informació personal que resulta habilitat.

L'article 41.1.a) LDH disposa que la desocupació permanent (art. 3.d) LDH) és una utilització anòmala d'un habitatge o d'un edifici d'habitatges, i els apartats 3 a 6 del mateix article 41 LDH estableixen el procediment a seguir per a detectar i comprovar l'existència d'una situació anòmala:

“(…)

3. L'administració competent, si té constància que un habitatge o un edifici d'habitatges s'utilitza d'una manera anòmala o que un immoble està en una situació anòmala, ha d'obrir l'expedient administratiu pertinent per a fer els actes d'instrucció necessaris per a determinar, conèixer i comprovar els fets sobre els quals ha de dictar la resolució.

*“4. En la **detecció** de les utilitzacions i les situacions anòmales dels habitatges, s'han de tenir en compte especialment:*

a) Les declaracions o els actes propis del titular o la titular de l'habitatge o de l'immoble.

b) Les declaracions i les comprovacions del personal al servei de les administracions públiques que té atribuïdes les funcions d'inspecció en aquesta matèria i dels agents de l'autoritat en general.

c) La negativa injustificada del titular o la titular de l'habitatge o de l'immoble a facilitar les comprovacions de l'Administració si no hi ha cap causa versemblant que la fonamenti i si, a més, consten altres indicis de manca d'ocupació.

d) Els anuncis publicitaris.

5. Un cop detectada la utilització o situació anòmala, a efectes de comprovació, d'una manera justificada i aplicant criteris de ponderació en l'elecció del mitjà probatori, l'administració competent pot sol·licitar informació relativa a:

a) Les dades del padró d'habitants i d'altres registres públics de residents o ocupants.

b) Els consums anormals d'aigua, gas i electricitat.

6. Amb la finalitat a què fa referència l'apartat 5, els responsables dels registres públics i les companyies subministradores han de facilitar les dades requerides.”

Per a la detecció de situacions anòmales d'habitatges, l'article 41.4 LDH estableix una llista de mitjans que poden permetre a l'Administració competent detectar situacions de desocupació, i que *“s'han de tenir en compte especialment”*, sense descartar que es puguin emprar altres mitjans amb la mateixa finalitat. Així, els mecanismes de detecció d'habitatges desocupats poden incloure la informació que els mateixos propietaris d'habitatges desocupats o terceres persones (per exemple, veïns d'habitatges desocupats) facilitin a l'Ajuntament.

Fem notar que, segons l'apartat 6 de l'article 12 de l'LDH (apartat afegit per la disposició final 3^a de la LMPDH): *“En les àrees a què fa referència l'apartat 5, s'han d'establir programes d'inspecció dels edificis residencials per a detectar l'existència d'habitatges desocupats i per a establir censos de propietats susceptibles d'ésser afectades per les mesures que estableix l'article 42.”*

Així, en determinades àrees territorials (art. 12.5 LDH), la realització d'inspeccions podria ser un altre sistema de detecció d'habitatges buits o desocupats.

En qualsevol cas, convé tenir present que l'ordre del procediment establert en l'LDH no es pot invertir, ja que la normativa no estableix que es sol·licitin dades de consums anormals d'aigua, gas o electricitat de forma “preventiva”, per tal de detectar situacions anòmales, sinó que és a partir de la detecció prèvia d'aquestes situacions per part de l'Administració, que les dades de consum d'aquests recursos es poden tractar per confirmar aquella situació.

Per tant, quan l'Ajuntament detecti l'existència de determinats habitatges desocupats al municipi a través dels sistemes explicats a l'article 41.4 LDH, o a través d'altres mecanismes que es puguin establir (com ara les inspeccions previstes en l'article 12.6 LDH), i no abans, podria resultar habilitada la comunicació de les dades de consum d'aigua, gas o electricitat per part de l'empresa subministradora corresponent, als únics efectes de constatar o confirmar la situació de desocupació de determinats habitatges (article 41.5.b) LDH).

El flux informatiu de dades a efectes de comprovació d'aquesta situació, que té habilitació en normes amb rang legal en els termes apuntats, haurà de respectar el principi de qualitat, segons el qual les dades personals només es poden recollir per ser tractades, així com sotmetre-les a aquest tractament, quan siguin adequades, pertinents i no excessives en relació amb l'àmbit i les finalitats determinades, explícites i legítimes per a les quals s'han obtingut (art. 4 LOPD). El RGPD ha donat carta de naturalesa al principi de minimització, entès com l'exigència que només es tractin les dades adequades, pertinents i limitades a allò que resulti necessari en relació amb la finalitat pretesa (art. 5.1.c) RGPD).

Com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors, en aplicació d'aquests principis de qualitat i de minimització, la finalitat perseguida es pot assolir establint un llindar a partir del qual un consum es consideri anormalment baix.

A partir de la fixació d'aquest llindar, podria considerar-se justificada la comunicació de dades personals dels fitxers de les empreses subministradores a l'Ajuntament, als efectes de l'article 41.5 LDH, sense consentiment de les persones afectades, consistent, només, en un llistat de consums que es poden considerar anormalment baixos (per exigència dels principis de qualitat i de minimització, i perquè així es desprèn de la mateixa redacció de l'article 41.5 LDH), sense incloure-hi altres consums que no compleixen aquest requisit, la comunicació dels quals no quedaria justificat per a la finalitat pretesa.

IV

En segon lloc, l'Ajuntament pregunta si *“pot tractar i creuar les dades municipals del padró d'habitants i/o del cadastre, a l'objecte d'identificar els habitatges on no consta ningú empadronat i els seus propietaris.*

Aquesta Autoritat ha analitzat la possibilitat d'emprar dades del padró i del cadastre, en el context de les previsions de l'article 41 LDH (tant per detectar habitatges desocupats com per contactar amb els propietaris), en el Dictamen CNS 2/2014, que resulta d'interès en el cas que ens ocupa.

Com ha quedat dit, en l'àmbit que ens ocupa (polítiques de foment per incorporar al mercat, preferentment de lloguer, habitatges buits o permanentment desocupats, en els termes de l'article 42.1 LDH), l'article 41 LDH estableix dues fases separades, una primera fase de detecció de situacions anòmales d'habitatges (apartat 4) i, posteriorment, una fase de comprovació d'aquesta situació (apartat 5).

Si ens atenim al que es desprèn de la redacció de la pregunta, no és clar si l'Ajuntament es refereix a la utilització del padró i del cadastre en una o altra fase. Per tant, cal fer les següents consideracions.

Pel que fa a la utilització d'aquests registres (padró i cadastre) per a detectar o localitzar habitatges buits (art. 41.4 LDH), cal tenir en compte que aquests dos instruments no apareixen en la relació de mitjans a què es refereix l'article 41.4 LDH. No obstant això, atès que la dita relació no és una llista tancada segons es dedueix de la pròpia norma, igualment cal analitzar la possibilitat d'emprar el padró i el cadastre a aquests efectes. De la mateixa manera, cal analitzar la possibilitat d'utilitzar el padró i el cadastre per a comprovar la situació de desocupació dels habitatges (*ex. art. 41.5 LDH*).

D'entrada, pel que fa a l'accés per part de l'Administració competent a **informació continguda en el cadastre**, cal tenir en compte que l'article 51 del Text refós de la Llei del Cadastre, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/2004, de 5 de març (LC), estableix que tenen la consideració de dades protegides *“el nom, els cognoms, la raó social, el codi d'identificació i el domicili dels qui figurin inscrits en el cadastre immobiliari com a titulars, així com el valor cadastral i els valors cadastrals del sòl i, si s'escau, de la construcció dels béns immobles individualitzats”*.

En principi, aquesta previsió de l'article 53.2.a) LC, podria habilitar un accés a la identitat del propietari de l'immoble, per part de l'Administració competent en la detecció d'habitatges buits. El mer accés a la identitat del propietari d'un immoble no sembla que tingui massa sentit per a determinar (“detectar”) si un habitatge és buit (art. 41.4 LDH), ja que el cadastre no inclou informació sobre les persones empadronades en un habitatge, però sí podria resultar adequat per poder contactar amb les persones propietàries, als efectes de fer les comprovacions oportunes sobre habitatges desocupats (art. 41.5 LDH).

En el cas que ens ocupa, en la mesura que l'Administració competent accediria, a través de l'oficina del cadastre, a dades cadastrals protegides, caldria tenir en compte les previsions del Títol VI de la Llei del Cadastre, en concret, l'article 53.2, segons el qual es pot accedir a la informació cadastral protegida, sense necessitat del consentiment de l'afectat, quan l'accés el sol·liciten, entre d'altres, els òrgans de l'Administració General de l'Estat i de les altres administracions públiques territorials,

amb les limitacions derivades dels principis de competència, idoneïtat i proporcionalitat (article 53.2.a) LC).

Des de la perspectiva de la protecció de dades, no sembla que hi hagi elements que hagin d'impedir la utilització del cadastre en el cas d'immobles propietat de persones jurídiques (per exemple, entitats financeres), atès l'objecte de protecció de l'LOPD, esmentat. En el cas que els propietaris dels immobles siguin persones físiques, l'accés a la informació del cadastre relativa a aquests propietaris podria resultar habilitada per l'article 53.2.a) LC. Per tant, un accés al cadastre per a contactar amb propietaris d'habitatges buits, no resultaria problemàtica, des de la perspectiva de la normativa de protecció de dades, atès que no conté informació sobre els ocupants.

Pel que fa a la **utilització del padró municipal d'habitants** als efectes de detectar si un determinat habitatge està o no ocupat, i comprovar aquesta situació, cal tenir en compte que, segons l'article 16.1 de la LBRL:

“El padrón municipal es el registro administrativo donde constan los vecinos de un municipio. Sus datos constituyen prueba de la residencia en el municipio y del domicilio habitual en el mismo. Las certificaciones que de dichos datos se expidan tendrán carácter de documento público y fehaciente para todos los efectos administrativos”.

Com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors, l'accés i tractament de les dades del padró és possible i s'ajusta a la normativa de protecció de dades, quan la finalitat per la qual es tracten les dades resulta compatible amb la finalitat del padró, i la dada del domicili resulta rellevant (entre d'altres, en els Dictàmens 35/2011, 3/2012, 36/2012 o 9/2013).

Certament, els problemes que presenta la utilització del padró amb la finalitat de “detectar” situacions anòmales, podrien derivar, d'entrada, de la pròpia redacció de l'article 41.5 LDH, que explicita que la utilització del padró per a “comprovar” la situació anòmala només pot fer-se un cop ja s'ha detectat la situació.

Ara bé, una consulta al padró per determinar els habitatges en els quals no hi figura inscrita cap persona –que seria el supòsit al que es refereix la consulta, atesa la informació disponible–, que es centri només en aquells immobles sense persones inscrites, no ofereix informació personal sobre els ocupants de l'immoble, atès que no n'hi ha, i només oferiria una informació indirecta sobre el titular del mateix –què seria propietari d'un immoble on ningú hi té establerta la residència– si es relaciona aquesta informació amb la del cadastre.

Per tant, l'Administració competent en base a l'article 41 de la LDH, podria consultar el padró municipal d'habitants, als efectes de detectar si en un habitatge determinat no hi ha persones empadronades. Més enllà d'aquesta comprovació, i als efectes del principi de qualitat (article 4 de l'LOPD), en aquells casos en què sí hi hagi persones inscrites, no semblaria justificat tractar les dades de les persones empadronades amb aquesta finalitat inicial de detecció (41.4 LDH).

En definitiva, atesos els termes de la consulta, es podria admetre la utilització del padró municipal per a “detectar” l'existència d'habitatges on no hi figuren persones inscrites.

En qualsevol cas, convé tenir en compte que la informació derivada del padró no permet concloure, sense tenir en compte altres informacions addicionals, la situació d'ocupació o no d'un immoble, atès que cal recordar que d'acord amb la LBRL, les persones només estan obligades a inscriure's en el padró del municipi en què resideixen habitualment, o sigui, s'han d'inscriure en el municipi en què habitin la major

part de l'any (art. 15). En el mateix sentit, el Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (TRLMRLC), estableix l'obligació de tot resident d'inscriure's en el padró del municipi on ha fixat la seva residència amb una triple finalitat: determinar la població d'un municipi, ésser requisit per adquirir la condició de veí i servir per acreditar la residència i el domicili habitual (articles 39 a 42 del TRLMRLC).

Sembla clar doncs que, a banda de possibles inexactituds conseqüència d'empadronaments ficticis derivats de la dificultat de comprovació de la presència real durant la major part de l'any en l'habitatge, el padró no reflecteix la presència en aquests de persones que les puguin ocupar com a segona residència, o com a residència temporal. Pe tant no sembla, per sí sol, un instrument idoni per a detectar la situació de desocupació (art. 41.4 LDH).

Dit això, un cop detectada la situació anòmala de l'habitatge, l'Administració competent pot fer les comprovacions escaients d'acord amb el que estableix l'article 41.5 LDH, que sí preveu explícitament la consulta al padró.

En aquest sentit, i com ha fet avinent aquesta Autoritat en ocasions anteriors, existeixen reiterats pronunciaments que permeten la utilització del padró municipal d'habitants per a l'exercici de competències de les administracions públiques en les quals la dada relativa al domicili sigui rellevant. Aquest seria el cas per exemple en què l'administració pretengui accedir al padró per conèixer el domicili d'un determinat propietari, en aquells supòsits en què l'adreça que consti com a domicili del propietari en el cadastre no hagi permès posar-s'hi en contacte de forma efectiva.

V

Finalment, l'Ajuntament pregunta si *“pot adreçar-se a les persones propietàries, amb posterioritat, amb la finalitat d'oferir les mesures per a fomentar l'ocupació de l'habitatge buit o d'advertir de possibles sancions.”*

Cal tenir en compte que la pròpia normativa preveu que cal donar garanties als propietaris d'habitatges buits sobre el cobrament de les rendes i la reparació dels desperfectes; que cal impulsar polítiques de foment consistents en subvencions directes als propietaris, i que els habitatges desocupats es poden cedir a l'Administració pública perquè els gestioni en règim de lloguer (art. 42, apartats 2, 3 i 4 LDH). El mateix article 42 disposa, en el seu apartat 5, que: *L'Administració pot adoptar mesures altres que les que estableixen els apartats de l'1 al 4, entre les quals les de caràcter fiscal, amb els mateixos objectius d'incentivar l'ocupació dels habitatges i penalitzar-ne la desocupació injustificada.”*

En aquest punt convé fer referència a l'article 16.3 de la LBRL, en què s'estableix la possibilitat de comunicar les dades del padró a altres administracions públiques que ho sol·licitin, sense consentiment dels interessats, quan siguin necessàries per a l'exercici de les seves competències i exclusivament per a assumptes en què la residència o el domicili siguin dades rellevants, com ha posat de manifest la Sentència del Tribunal Constitucional 17/2013, de 31 de gener, que avala la possibilitat prevista a l'article 16.3 de la LBRL.

Tenint en compte que la pròpia LBRL admet la cessió de dades personals del padró vers altres administracions per a l'exercici de les seves competències, amb major motiu es pot admetre que les diferents unitats o òrgans administratius d'un mateix

Ajuntament puguin accedir a aquestes dades quan són necessàries per a l'exercici de les seves funcions i quan la dada de la residència o domicili resulta rellevant.

Ateses les previsions legals citades, segons les quals resulta admissible la utilització per part de l'Ajuntament de les dades del cadastre i les del padró municipal d'habitants, en els termes exposats, als efectes de posar-se en contacte amb els propietaris, des de la perspectiva de la protecció de dades cal entendre que donar informació als propietaris sobre les mesures previstes a la normativa (LDH i LMPDH), relatives al foment del lloguer en habitatges buits, forma part de la finalitat que justifica l'establiment del dit contacte.

Tenint en compte les previsions normatives esmentades, no resulta contrari a la normativa de protecció de dades que l'Ajuntament s'adrexi a les persones propietàries, amb posterioritat a la detecció i comprovació de la situació anòmala dels habitatges (art. 41, apartats 4 i 5 LDH), per donar-los informació sobre les diferents mesures que preveu la normativa per al foment de l'ocupació de l'habitatge buit o per advertir de possibles sancions.

D'acord amb les consideracions fetes en aquest dictamen en relació amb la consulta plantejada, es fan les següents,

Conclusions

Si l'Ajuntament ja ha detectat prèviament l'existència de determinats habitatges desocupats a través dels sistemes explicitats a l'article 41.4 LDH, o a través d'altres mecanismes que s'hagin pogut establir, l'article 41.5 LDH habilita la comunicació a l'Ajuntament d'un llistat de consums anormalment baixos d'aigua, gas i electricitat, per sota del líndar establert, als efectes de comprovar la situació de desocupació.

Es pot considerar habilitat i proporcionat l'accés al cadastre i al padró municipal d'habitants, per tal d'identificar els propietaris d'habitatges on no hi consta ningú empadronat.

No resulta contrari a la normativa de protecció de dades que l'Ajuntament s'adrexi a les persones propietàries, amb posterioritat a la detecció de la situació anòmala dels habitatges, per donar-los informació sobre les diferents mesures que preveu la normativa per al foment de l'ocupació de l'habitatge buit o per advertir de possibles sancions.

Barcelona, 3 de maig de 2017